

L'arbre de les quatre estacions

M'agrada, quan em llevo, obrir la finestra i mirar el pati, i veure com l'arbre de les quatre estacions ja ha començat a treure les primeres fulles. Tant si el dia és assolellat com si és núvol, aquestes fulles menudes em diuen que tot comença de nou altra vegada.

Després, quan arriba el migdia, les fulles ja han crescut totes i l'arbre està ufanós, verd i brillant.

Havent dinat, surto al pati per agafar-ne els fruits, perquè a aquella hora ja són madurs, grocs i olorosos, i si et distreus i no penses a collir-los, al vespre te'ls trobes a terra i no es poden aprofitar. Una vegada vaig pensar que això de collir els fruits cada dia és com tenir una gallina i anar a buscar-ne l'ou acabat de pondre. Li ho vaig dir un dia, a l'arbre, però potser no li va fer gràcia.

A la tarda, les fulles de l'arbre de les quatre estacions comencen a esgrogueir-se i després agafen un color vermellós molt bonic, com si s'avancesin a la posta del sol. Però això dura poca estona, perquè després totes les fulles comencen a caure.

Ahir al vespre, mentre passava l'escombra pel pati per recollir les fulles del dia, em vaig mirar l'arbre i vaig pensar que els anys li passen molt de pressa. A mi els dies també.

L'arbre de lloguer

Al pati de casa hi tenim un arbre de lloguer.

Els arbres de lloguer són arbres que deixen les seves branques perquè els ocells hi facin niu. El de casa, normalment, té tres nius disponibles i un quart que deixa sempre a punt per a casos d'emergència. Hi ha els lloguers de temporada i els de tot l'any. En els de temporada, els ocells s'hi estan mentre viuen aquí, i després, quan emigren, deixen el niu —i normalment ja el reserven per a quan tornin la primavera següent.

L'arbre de lloguer és molt acollidor i disposa les branques de manera que sigui fàcil de posar-hi els nius, i després cada llogater se'l munta al seu gust.

Al barri on visc jo no hi ha gaires arbres i, per tant, els arbres de lloguer van molt buscats. Al de casa, ara hi viuen uns pit-roigs, unes merles i una altra parella que va arribar ahir i que encara no he identificat. I és que algun dia obres la finestra al matí i sents un refilet que no haves sentit mai, i penses: «Mira, han arribat uns nous llogaters!» Normalment, la convivència entre ells és fàcil i ningú no fica el bec més del compte en el niu dels altres. Però sempre pot haver-hi alguna excepció, i l'any passat l'arbre de casa va expulsar dues cotorres.

Jo penso que quan es va formar el nostre planeta primer devien aparèixer els ocells; i després, quan la natura ja els va tenir volant, va adonar-se que entre vol i vol els ocells s'havien d'aturar en algun lloc. I llavors va posar-hi els arbres.

An artistic illustration of a young girl with long brown hair, wearing a yellow coat and red boots, standing on a rocky cliff. She is looking towards a large tree with vibrant autumn foliage in shades of yellow and orange. The tree's roots are exposed and spread across the dark grey rock. In the background, there is a body of water with white-capped waves and a distant, misty mountain range under a pale sky.

L'arbre de la memòria

L'arbre de la memòria neix quan mor algú.

A vegades, l'arbre neix al lloc on és enterrada la persona, però també pot néixer en qualsevol altre lloc que aquella persona hagués conegut: potser al poble on havia nascut; potser en una muntanya on havia passat uns estius inoblidables.

L'arbre de la memòria té sempre alguna característica d'aquell a qui recorda. Potser el fet que la persona fos inquieta es nota en la manera com pugen les branques o com apunten les fulles; potser el fet que la persona fos depressiva es tradueix en unes branques baixes i en unes fulles que, així que surten, ja tendeixen a l'esllanguiment.

L'arbre de la memòria viu mentre hi ha algú que recorda la persona que ha mort. Quan aquest record desapareix, l'arbre de la memòria s'apaga a poc a poc i les seves restes es dissolen de nou a la terra, com les últimes cendres d'un foc apagat.

L'arbre de la son

L'arbre de la son adorm els que hi són a prop, i és per això que la gent que pateix d'insomni i va al metge a vegades surt de la consulta amb un petit arbret en un test, que ha de plantar a casa seguint les indicacions que se li han donat.

Jo vaig descobrir que a casa hi havia un arbre de la son perquè quan hi vam anar a viure vaig seguir fent el que feia sempre: llegir una estona després de berenar. Però, per primera vegada, així que em posava a llegir, m'adormia. Primer vaig pensar que no fos el llibre, i en vaig buscar un altre. Però encara que fossin de riure o de por, tant li era, sempre m'adormia.

Quan el metge em va ensenyar una foto i em va preguntar si tenia a prop algun arbre com aquell, el vaig reconèixer de seguida. Quan vam comprar la casa, no sabíem quin arbre era i vam dir que el buscaríem en una guia, però no ho vam fer. Ara ja en teníem l'explicació.

I vam aprendre una cosa important: si un dia es vol plantar un arbre de la son, cal tenir en compte que n'hi ha de dos tipus: els d'escorça clara, que fan tenir somnis agradables, i els d'escorça fosca, que provoquen malsons i dels quals val més estar-ne ben lluny.

S'ha de dir que l'arbre de la son predica amb l'exemple. A les nits, ronca. És un ronc suau, com el dels gats, que només sents quan hi ets molt a la vora. Llavors també pots veure, al final de cada ronc, com totes les fulles li tremolen un xic.

